

men det kan vel ogsaa høre hid eller dog idetmindste taales her. Der har været endeel Tale idag om det ærede Udvalg i begge disse Sager, og den ærede Ordfører har paastaet med megen Styrke, at der slet ikke burde være noget at misbillige i den Maade, hvorpaa Udvalget er gaaet frem ved først at foreslaae en heel Deel Ændringer til disse Love, at forsvare dem tildeels, og dernæst, efterat de ere gaaede igjennem, da at forelægge os det Forslag, at glemme dem alle og optage Loven saaledes, som den kom til os fra Landsthinget. Der som Udvalget havde faaet denne Lov at behandle tidligere under Rigsdagens Sæde, da turde jeg ikke paastaae, der var noget Upassende i alt dette, men, da jeg ikke kan tænke Andet, end at Udvalget, allerede da det blev nedsat, kunde see, det var et stort Spørgsmaal, om Loven, naar den undergik endeel Forandringer her, om den da under det nuværende Sæde kunde gaae igjennem, saa mener jeg, at det i det Ringeste maatte have givet os dette Forslag, som det nu kommer med til 3die Behandling, givet os det med at vælge imellem, da det forelagde sin Betænkning for Thinget. Dette anser jeg for at være en Feil, men som nu ikke mere staaer til Ændring.

Indenrigsministeren: Jeg troer, at de Dyringer, som den ærede Taler, der nu fatte sig, fremførte, give Anledning til lidt yderligere at overveie, om ikke den Udfærd, som Udvalget har fulgt i denne Sag, fortjener den fuldkomneste Anerkjendelse. Udvalget har gjort hvad det kunde for at sætte sine Ændringer igjennem, og de, der bifalde disse Ændringer, maae altsaa ogsaa fuldkommen bifalde Udvalgets Udfærd saavidt. Nu paa den senere Tid var det jo overmaade tvivlsomt at bedømme Sandsynligheden af, hvorvidt disse Ændringer i det Hele kunne gaae igjennem eller ikke, eller hvorvidt en fuldstændig parlamentarisk Discussion desangaaende i begge Thing kunde føres til en Ende, da det er saameget afhængigt af Tidsforholdene, og jeg har selv

befundet mig i den samme Tvivl. Jeg anser det for min Pligt at gjøre Alt, hvad der var muligt for at føre Loven igjennem her i dette Thing i en saadan Stikelse, at jeg antog, at den ogsaa kunde passere det Stadium, der stod tilbage. Jeg har derfor tilladt mig, uagtet jeg jo meget nødt vilde stille Begjering til Thinget om at komme tilbage fra tidligere Afstemninger, at stille Ændringsforslag til Lovens 3die Behandling, og jeg har meent, at jeg derved kunde komme ind paa en Mellemvei mellem hvad Udvalget tilligtede, og hvad jeg troede, jeg maatte modsætte mig. Jeg har derfor ikke stillet Ændringsforslag til alle Paragrapher, men troet at kunne slutte mig til Udvalgets Indstillinger til nogle Paragrapher, men jeg har senere faaet al den Visshed, som jeg troer, det er muligt, om at selv dette Forsøg ikke vilde have ført til noget Resultat, at det dog vilde være blevet det Samme, at det ikke vilde have været muligt i denne Session at faae Loven igjennem, at den da maatte komme tilbage hertil, og at der dog Intet var opnaaet ved at forsøge derpaa. Jeg mener derfor, det er ganske rigtigt, naar det ærede Udvalg har troet, i dette Tilfælde at maatte see mere paa Sagen selv og at maatte affee fra alle andre Hensyn. Selv, om ikke Alle ere enige derom, saa vise dog de vaakende Afstemninger, der have fundet Sted her i Thinget, at der ikke var nogen almindelig Overbeviisning om Valget af de paagjældende Ændringer, og, naar Sagen staaer saaledes, og der derimod er en stærk og levende Overbeviisning om, at Loven i sin Heelhed er gavnlig, og at det er vigtigt, at den udkommer, da troer jeg, at det ikke blot overmaade godt kan forsvares, men ogsaa bør anerkjendes, at Udvalget har troet at burde forelægge Forsamlingen denne Overveielse, hvorover der jo ogsaa allerede er afstemt tidligere. Men jeg kan ikke see, at hele denne Række af Betragtninger kan føre til nu at stemme imod Loven.